

M. Simon Katalin

Kell a szó!

A Barátok Verlista kiadványa PDF-ben – 2013.

Mottó:

**"Óh, jaj nekem,
ha elnémulnék"**

**Ady Endre:
Jó Csönd-herceg előtt**

Fohász

**„Tartsd meg az én
tőled kapott világosságomat...”**

Ne kísérts engem
Magam dicséretével,
Éhezők asztalára teszek
Abból, mit tőled kaptam,
Tartsd meg világosságomat,
Hogy erőddel adhassak
A rászorulónak,
És Neked én örökké
Megköszönöm!

Adjatok!

Lelketek terméséből adjatok,
Ti, akiknek bőven jutott!
Ne várjátok a kinyújtott kezet,
A lélek nem kiált hangos szóval,
Szomjának gyötrelmét
Reménnyel bírja...

Ti, kiknek bőven jutott, adjatok!

Vezeklés

Őseim közt soká bolyongtam,
Mígnem anyát választottam,
Hazát, s a magyarnak szép szavát.

E három virágszálból fontam
Koszorút keresztemre,
Melyet hordok vezeklés gyanánt

Édes bűnömért, hogy anyát,
És hazát választhattam,
S a magyarnak szép szavát!

Társam, a szó

Megmaradt énnekem
Hűségese kedvesem,
Társam a Szó.
Gyötrődni nem enged,
Lázase énnekem
Gyógyír a Szó.
Borom és kenyereim,
Virágénekeim,
Ha űz a félelem
Méltó fegyverem
Nékeim a Szó!

Tékozló lélek

Nem adhatok a világnak mást
Csak lelkeimnek fényét,
Melyet verseimbe ötvözök
Apránként, újra és újra...!

Tékozló lélek fénycseppjeit
Nyújtom felétek,
Kik szomjazzátok a tiszta forrást
S éhetek hajt a szép szóra!

Hagyaték

Ha egykor a szavak
Hűtlenül elhagynak,
S lényemnek kihuny
Őrző mécsese,
Akkor örökségem
Szól majd hozzátok,
Melyből meríthet
Szomjas lelketek!

Az én váram

Petőfi, Arany s megannyi dalnok
Életutamnak állomásai,
Náluk időztem tikkadt lelkemnek
Égető szomját oltani.

Tőlük hallottam a szó erejéről,
Melyet a költő, ha bír,
Meg nem állítja
Sötétség se ármány,
Nyelje bár testét örökre sír.

Ne akarjatok hát eltéríteni,
Mestereim halhatatlanok,
Kőkemény alapra építetek várat,
Melyet nem téphetnek szét sasok!

Óhaj

Fogy a pillanat, a perc, az óra,
A jelen, mint homok pereg a múltba...
Adj időt, Sors, te féktelen,
Mi bennem él, közkinccsé tegyem!

Mint mag a tavaszt csirába menti,
Madár tanítja fiát dalolni,
A múltó évszakok egymásban élnek,
Úgy szóljon szavam a jövőnek!

Tűz

Tűz, tűz, ég a tűz,
Szikrát szórva lángot fűz!
Rőzse lángja ősök tánca,
Tűzről pattant lányok vágya,
Legénycsizmák dobbantása!
Tűz, tűz - lángot fűz...
Ha meggyúltál,
Lángot fogtál,
Lángot fénnel lobogtattál,
Égj sokáig, áldott tűz,
Szikrát szórva lángot fűzz!

Emlékezünk

A Magyar Költészet Napjára

Mosd ki, anyám, fehér ingem,
Vasald ki simára,
Emlékezni vágyik lelkem
A költő szavára:
Minden kertész törődjön
Kertjének fájával,
Teremjen igaz gyümölcsöt
Nemes oltoványa.
Mosd ki, anyám, fehér ingem,
Vasald szép simára,
Ünnep van ma, emlékezünk
A költő szavára!

A teremtett csoda

Szavaim, feledve számos filozófiát,
Meváltó gondolatoktól tisztán
Tornyosuljatok hegygé e csendben,
Hol harcomat vívom
Lelkemben a gyermekért,
Hogy érezzem,
Mint teremtett csodát,
Ki világot alkot, és bízik benne,
Míg igaz magokat szór
Tiszta földbe,
Hogy teremjék számára
Kedves gyümölcsseit.

Szavaim, teljetek
A teremtett csoda erejével!

A gondolatról

Hiába rágom tollam végét,
Minden gondolat, mit érdelemmel
Papírra vethetnék, elkerül.
Így diófám árnyékában
Költők verseit olvasom,
Kitűnő alkalom
Megismerni önmagam,
Tanulni alázatosságot,
Hogy örök a leírt gondolat,
Ha üzenete túlmutat a mán,
És tisztán csengnek majd
A könyvbe írt szavak
A jövő asztalán.

Kell a szó!

Szavak peregnek
Sorokba szépen...
Gyöngyharmat hull így
Alkonyi fényben.

Kell a szó, ha igaz,
Ha ápol, ha éltet,
Miként eső kell
A szomjas mezőnek.

Kell a szó, mint fáklya,
Ha riaszt a homály,
A szó, ha világít,
Nem bánt a magány!

Barátaim

Fütyült a szél,
Ablakom alatt a fa lombja
Nékem suttogott...
Lázás gondolatim fogságában égtem,
S e kín az éjbe menni nem hagyott.
Reggelre a szél sértve elvonult,
Fám a fényben búsán hallgatott...
Barátom, szóltam törzsét átkarolva,
Hűségem örök, s hogy oltsam kételyed,
Hozzád írtam, lásd, e versemet!
Hívtam a szelet is, tartson velünk,
Dúdoljuk együtt közös dalunk!

Életöröm

Horváth Piroska képe előtt

Egy pillanat,
Mit a képzelet megragad,
Tánc, melyet ecset
Színekkel játszva lejt
A vászon falán,
Oly könnyedén...

E frigyből különös alkat,
Pár virág,
Mint éjből napvilág
Életre kel,
Hogy némán mondja el:
Élni öröm!

A Költészet Napjára

Gyertek, barátaim,
Ünnepeljünk!
Gyönyörtől
Lángol ma szívünk!
Bacchus nedűjével
Teli kupánkat ürítsük
Aphrodité érdemére,
Ki Apollónt ültette
Asztalunkhoz,
Hogy babért fúzzön
Múzsáink fejére!

Színek, szavak

*Dedikáció a Színek és szavak
c. kötetbe*

Színek, szavak, ritmus,
Üzenetrejtő kedves ajándék,
Napvilág két arca:
Égi tűz hevében hűvös árnyék.

Apadó kút hangja
Aszályt elűző kegy forrásához,
Édes zamat, melyet
Kertedből az ősz asztalodra hoz.

Töprengés

Billentyű kattog,
Torz szavak,
Sánta mondatok
Harca dúl.

Ó, idő!
Kezedben kard,
Stílust szab,
Mi talpon marad,
Oly renyhe szegény,
Gyümölcse steril,
Magtalan.

Nemes oltovány termi csupán
Ízes gyümölcsét a nyárnak,
Kertész vigyázz, ne érje rontás
A holnapnak termő fákat!

A múzsa

Hamis múzsának hódolt a költő,
Sivár lélekkel írta verseit,
Körötte sötét és néma volt minden,
Senki se hallgatta énekét.

Mióta Kalliopé karjában ébred,
Az igazak útja előtte áll,
Dalára megáll az égen a csillag,
Vizeken csitul a féktelen ár.

A költő, ha szól édes szavakkal,
Meddő sziklából forrás fakad,
Múlik fájdalma gyötrelemnek,
Emésztő gondok súlya apad.

Érints meg!

Szeretettel nem látó barátainknak

Színek, színek,
Bölcsőnk mélyén
Körülvesznek,
Fényből fésült szivárvánnyal
Riadt lelkünk átölelik.
Gyógyírt hoznak kínjainkra,
Bekerítnek átkot oldva,
Igézzettel láncra vernek,
Sírunkba is elkísérnek.
Színek, színek,
Honnan jönnek,
Hogyha sötétségben élek
Tétován,
S tapintásom melegétől
Életre kel,
Beszélni kezd
Mindahány?

Édes talány

Avagy A költészet madara

Hervadó kertemben,
Öreg fa ágán leltél tanyára,
Ó, ékes madár.
Honnan a jöttöd,
Mi űzött felém, lelkenek gyógyír,
Te, édes talány?

Tollad bársonyán
Ég tüze lángol, szemed gyémántja
Titkos végtelen,
Létemnek dalod
Égi ajándék, melyben irgalom
Hangja terem.

Ne hagyj el többé,
Az égre kérlek,
Kertem csendjében
Légy örök lakó,
Látásod legyen öröm szívemnek,
Lelkemre balzsam szelíd dalod!

Szószóló

Sötétben bukdácsol az elme,
Szürke önmagát
Bizarr szavakba rejtve
Zagyvál össze-vissza.

A fényt nem állva
„Metamorfózis”- t álmodik,
„Katarzis”-ról gügyög,
Miközben észre nem veszi,
A kozmált szószot
Oly kevesen bírják...
/De gustibus non discutandum!/
A talpnyalók fennen dicsérik:
Hát igen! Különleges! Bátor!
Mily modern! Mily formabontó!
Így az örült elme csapong,
Mint marhalégy az ablakon,
Míg végül lecsap reá
Egy fürge légycsapó...

Tanulság

A szószóló azt tanítja,
Jó szólásnak mi a nyitja!
Hogyha szódnak nincs veleje,
Szószolásba fulladsz bele!

Télvégi renyhesség

Tollam hegye száraz,
Tintám színét váltja,
Hamuban a parázs,
Kialudt a lángja,
Az ég szürkén gubbaszt,
A Nap is henyél,
Múzsám hárfáján
Dermedt csend zenél.

Nem vonz se farsang,
Se télűző átkok,
Asztalon kadarkám
Sápadttá aszott.

Mit tehet egy költő,
Ily kellékek híján?
Álmodozik, ébredését
A tavaszra bízván.

Ha legördül a függöny

Ha legördül a függöny,
A maszk lehull,
Meztelen állunk,
Arctalanul...
A holnapi darabban
Új maskara lép
A világi színre,
Őrült a játszma,
S míg eljön a vége,
Shakespeare
Győzelmét aratja.

Kísértés

Meztelen tudatlanság,
Boldog léttudat...!
Éden gyümölcse érik,
Jó termés hozam!

A tudás hatalom,
A kísértés erős,
Lesz-e ki ellenáll?
A vég nem ismerős.

Tilalmat szeg a vágy,
A Szó semmit se ér,
Hatalomra vágyva,
Almáért nyúl a kéz.

Kastély Háromszéken

*Ugron Zsolna kortárs író
könyvének margórája*

Ódon kastély homlokán
Ósi címerről vakolat pereg.
Kopott falak közt ajtó nem nyílik,
Ablak se zárul,
Felemésztették a jó fát
Méltatlan telek.
Középen asztal,
Körötte nyugtalan lelkek ülnek,
S bár ezüst nem csillog,
Kristály se cseng,
Él még bennük a régi rend...

Ebéd után csendóra helyett
Kastélyosat forgat a stáb,
Riport kell, *a híradóban*
A nép hangja szólaljon meg...!

Egy serdülő keservei

unokáimnak

Ó, boldog tévedéseim kora,
Zsigereimben rejlő létem hajnala!
Fogalomhalmaz, rend, viselkedés -
Kit érdekel?
Zsargonba töltöm érzéseim,
Hormonokkal vívok titkok éjjelén,
Gondjaim osztani nincs kivel,
Minden más, mit rám ruházna,
Ki helyemben döntene,
Ügye veszve,
Én tudom, mi kell nekem...!
Ha nincs kedvemre a műsor,
Mely épp pereg,
Nem érdekel!

Gondolatok szülőföldemről

Sárkányölő Szent Györgyök mentsvára,
Végek hatalma idők peremén,
Ágyúöntők hite megmaradásban,
Hol Istent is bástyával védi
A székely erény.
Föld, melynek méhéből
Bükk és fenyő terem,
Gyökereik mélyéről a víz,
Mint a bor pezseg.

Szülőföldem e sokarcú
Kemény világ,
Szellemissége kincs,
Ha megtorpanok harcomban, erőt ad,
S lehull rólam a bilincs.

Ami örökre megmarad

Makfalvára emlékezve

Ezerszer lehullhat a fák levele,
válthatja medrét ezerszer
a vándor folyó, de örök,
mi bennünk forrást fakasztott:
a dombok konok duzzogása,
a sziklás oldal,
mely visszhangozza gyermekéveink,
iskolánk, hol botladozva indult
emberré válásunk,
templomunk, mely reményt oltott belénk.
Régi majálisok, hol buja lomb alatt
élő nótára dobbant a láb,
és hangszórók nélkül is hallottuk a jó szót,
ha emeltük a barátság poharát.

Újulhat a lomb a régi dombokon,
a folyó is vághat magának új utat,
ám útjában mit kőbe vés a víz,
időtlen örökségünk marad.

Istenek között?

Nem tudom, valóság vagy álom
Mi történt velem,
Istenek közt jártam
Az Olimpus hegyen...
Zeusz, kit módfelett csodáltam,
Csak nézett,
S én vártam,
Mily szókra nyílik
Isteni szája?

Állok és merengek,
Te, földi lélek!
Tiszta csoda, hogy felértél oda,
Hol istenek tanyáznak,
Egymás közt vitáznak...
Isteni szavammal kérlek,
Térülj és fordulj,
E helyről el! Indulj!
Menj le a völgybe,
Virágos rétre,
Hol helyed vagyon,
Hol kristály a víz,
A számrendszer tíz...
Lelkemre vallom,
(Nimfáktól hallom),
Szébb azon helynél
A világon nincs!

Gyermekkorunk templomdombja
Makfalvi emlék

Gyermekkorunk templomdombját
Nem képzelet szülte,
Áll ma is, s a templom rajta
Tornyosul az égre!

Áll az öreg iskolánk,
Labdarózsás házunk,
A falu, melyben felnőttünk,
Őrzi ifjúságunk.

Ott a folyó kanyarog,
S a csorgó vize tiszta...
Ott születtek álmaink,
Oda vágyunk vissza!

Kővirág

Életem, sokszínű kővirág,
Kemény talajba ültettelek,
Konokul bírni viharokat,
Mit rejtenek sötét fellegek.

Bízva bízni és élni tovább
Akkor is, ha durván láb tipor,
Küldetésed e földi létben
Véghezvinni a kimért úton.

Most hálás szívem simogatja
Túlélő szirmaid bársonyát,
S kéri, kísérjen égi áldás
A beteljesülés alkonyán!

Székely lármatüzek

Tönjön derékba
Minden szál fenyőnk,
Kopjafáinkat borítsa gaz,
Szikkadt testünkben
Lelkünk feledje,
Mi létünkhöz fontos és igaz...
Ezt kívánják.

S mi egyként üzenjük:
A hegyeken újra tüzek gyúlnak,
És véresre róják az eget:
Számunkra e helyen a föld
Mélyre nyúló gyökeret termett.

Magerusán Katalin - M. Simon Katalin honlapja:
<http://msimonkatalin.freewb.hu/>

*A Barátok Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
